

De stoute pony

Gertrud Jetten

tekeningen: Ina Hallemans

kluitman

De stoere pony
Pony van goud
Een pony met pit
De springpony
De dappere pony
De lievelingspony
De wilde pony
De trouwe pony
Pony in paniek!
De superpony
De snelle pony
Het eigenwijze veulen
De knuffelpony
De schattige pony
De liefste pony
De grappige pony
De gekke pony
De brave pony
De stoute pony

Nur 282/IPP022601
Bisac JUV002130
© Uitgeverij Kluitman B.V.
© MMXXVI tekst: Gertrud Jetten
© MMXXVI illustraties: Ina Halleman
Omslagbelettering: Agnes Visser
Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.
Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt
voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

gertrudjetten.nl
kluitman.nl
@kluitman_paardenboeken

Bij Koninklijke Beschikking
Hofleverancier

Hoofdstuk 1

Beertje, de shetlandpony, gaapte uitgebreid. Ze verveelde zich. Ze verveelde zich rot! Voor haar lag de tuin, met daarachter het huis. Links van haar was het kippenhok en rechts stonden struiken. Achter haar was een hoge haag.

's Winters kon ze nog net de straat zien, maar 's zomers keek ze tegen een groene muur aan. Nu was het februari, dus zag ze nog iets. Af en toe reed er een auto voorbij. Of er liep iemand met een hond.

Haar weitje was niet groter dan een trapveldje in een woonwijk. Beertje had bijna al het gras opgegeten, dus leek het meer op een grote zandbak dan op een weiland.

Maar het ergste was misschien nog wel dat ze zich zo eenzaam voelde. Het eerste jaar na haar geboorte had ze samen met haar moeder in een groot weiland met een weids uitzicht gestaan. Toen was ze verkocht aan Hanna en haar familie. En nu stond ze al twee jaar in deze achtertuin. Alleen.

Beertje was boos. Maar eigenlijk was ze vooral verdrietig. Ze miste andere paarden. Ze miste het om te spelen en te rennen. Ze had vaak het gevoel dat ze van binnen ontplofte: dan leek het wel alsof er een verschrikkelijke storm door

haar heen raasde. En ze had bijna altijd buikpijn.

Piepend ging de achterdeur open. Er verscheen een meisje met lichtbruin haar. Ze liep de schuur in en kwam naar buiten met een emmer muesli.

Beertje dribbelde van links naar rechts, zwaaide met haar hoofd en schraapte ongeduldig met haar voorhoeven. 'Schiet op,' riep ze. 'Ik heb honger!'

Hanna keek een beetje bang naar haar pony. 'Rustig maar,' zei ze onzeker.

Beertje snoof en rolde met haar ogen. Ze was helemaal niet rustig. Ze wilde haar emmer, en wel meteen!

Hanna deed voorzichtig de poort open.

Beertje legde boos haar oren in haar nek. Waarom duurde het nou zo lang? Ongeduldig trok ze aan Hanna's jas.

'Niet doen, Beertje,' zei Hanna bang. Snel zette ze de emmer op de grond.

Beertje deed een grote pas vooruit en stak haar neus in de emmer. Met grote happen schrokte ze het voer naar binnen. Ondertussen probeerde Hanna haar te borstelen. Beertje zwiepte geïrriteerd met haar staart. Ze hield niet van borstelen. Hanna had geluk dat ze aan het eten was, want anders zwaaide er wat!

Toen Beertje haar emmer leeg had, pakte Hanna het halster. Beertje draaide zich om en liep weg.

'Kom maar, Beertje,' riep Hanna.

Bekijk het maar, dacht Beertje. Ze had geen idee wat Hanna van haar wilde, maar ze wist nu al dat ze het niet leuk

vond. Misschien wilde ze weer aan haar hoeven zitten. Of haar borstelen. Of wat dan ook. Beertje vond niks leuk wat Hanna leuk vond. En ze hield er al helemaal niet van als Hanna haar probeerde te dwingen.

Niet dat dat ooit lukte. Beertje was een stuk zwaarder en veel sterker dan Hanna. Bovendien kon ze hard bijten en trappen. Beertje wist dat en Hanna wist het ook. Op haar arm zat een grote blauwe plek als bewijs.

'Beertje!' riep Hanna nog een keer. Ze was nu vlakbij. Beertje draaide zich om en legde haar oren in haar nek. Dreigend tilde ze een achterbeen op, klaar om Hanna een trap te geven.

Hanna liet het halster zakken. Weifelend keek ze naar haar pony.

‘Lukt het weer niet?’ vroeg een heldere stem.

Beertje keek achterom. Het was Marre, Hanna’s moeder.

‘Nee,’ zei Hanna sip.

‘Je weet hoe ik erover denk,’ zei Marre. ‘Die pony is vals! We kunnen haar beter wegdoen.’

Hanna beet op haar lip.

‘Misschien is er iemand anders die haar wil hebben,’ zei Marre. Zuur keek ze naar Beertje. ‘Ik zou alleen niet weten wie...’

Beertje keek hoopvol naar Marre. Ze wilde graag weg! Overall was het beter dan hier. Toch?

Hanna draaide zich om en sjokte naar het hek. Ze hing het halster in de schuur en liep naar het huis. Vlak voordat ze naar binnen ging, keek ze nog een keer om, naar Beertje. Ze zag er verdrietig uit.

De dagen erna gebeurde er helemaal niks, tot woensdagmiddag. Er liepen twee meisjes in de tuin. Een ervan was Hanna. Het andere meisje had Beertje nog nooit gezien.

Ze had een donkere huid en zwart haar dat in tientallen vlechtjes om haar hoofd danste. In de vlechtjes zaten felgekleurde kralen. Haar ogen waren groot en heel donker.

Nieuwsgierig kwam Beertje dichterbij.

‘Dus dit is Beertje,’ zei het meisje. Onderzoekend nam ze de oranjebruine pony op.

‘Inderdaad.’ Hanna zuchtte.

‘Ze ziet er heel lief uit,’ zei het meisje.

Hanna schoot in de lach. ‘Dat lijkt maar zo, Malti. Ze bijt, ze trapt en ze sleurt me mee. En hoeven optillen is helemaal een ramp. O ja, en als de stroom eraf is, breekt ze uit.’

Malti strekte haar hand uit en liet Beertje eraan ruiken.

Beertje snoof diep Malti’s geur op. Ze rook naar bloemen, naar appel en naar hooi. Mmm!

‘Is jouw pony net zo groot?’ vroeg Hanna.

Malti schudde haar hoofd. ‘Bella is een stukje kleiner. En veel lichter gebouwd. Bella is een minipaardje.’

‘En ga je echt met haar naar ziekenhuizen en zo?’ vroeg Hanna bewonderend. Ze keek naar Beertje. ‘Dat zou met haar nooit kunnen. Met Beertje kan ik niet eens een rondje door de wei lopen.’

‘Ja, klopt,’ antwoordde Malti. ‘We gaan naar ziekenhuizen en verzorgingstehuizen. Bella is altijd heel geduldig met oude mensen, maar kinderen vindt ze het leukste.’ Lachend keek ze naar Hanna. ‘We gaan zelfs met de lift!’

Hanna keek met grote ogen naar haar vriendin. ‘Meen je dat nou?’

Malti knikte.

‘Maar hoe heb je haar dat dan geleerd?’

‘Gewoon oefenen,’ antwoordde Malti.

‘Kun je mij dat ook leren?’ vroeg Hanna.

Het was even stil.

‘Ik weet het niet,’ zei Malti toen. ‘Bella liep al heel goed

mee toen ik met haar begon. En ik ben geholpen door Carolien.'

'Wie is Carolien?'

'Dat is de juf van Manege de Zonnehoeve. Daar staat Bella, samen met een heleboel andere pony's.' Ze keek naar Hanna. 'Heb jij rijles?'

Hanna schudde haar hoofd. 'Ik hoef niet te rijden. Ik zou graag met Beertje willen mennen, maar ja...' Ze hoefde niks meer te zeggen, want Malti begreep het al.

'Dat gaat niet echt lukken zo,' merkte ze op.

'Nee,' zei Hanna sip. 'Mijn ouders weten niks van paarden. Ik heb Beertje twee jaar geleden voor mijn verjaardag gekregen. Eerst was ik heel blij met haar, maar de laatste tijd is er niks meer aan.' Ze beet op haar lip. 'Iedereen is bang voor haar. Mijn broers zeggen dat we beter frikandellen van haar kunnen maken. Mijn moeder wil niet meer bij haar in de buurt komen. Zelfs mijn vader vindt haar eng.' Hanna keek hoopvol naar Malti. 'Zou Carolien mij ook willen helpen?'

'Vast wel,' zei Malti. 'Carolien is heel aardig.'

'Kun je het een keer vragen?'

'Tuurlijk!' Malti dacht even na. 'Zal ik haar meteen even bellen?'

'Dat zou superfijn zijn.'

Malti pakte haar telefoon en koos een nummer. 'Hoi, Carolien,' zei ze even later. 'Ik ben bij een meisje uit mijn klas. Ze heeft een shetlander die

heel wild is en ze weet niet meer wat ze moet doen. Zou jij een keer willen komen kijken?'

'Ja hoor,' antwoordde Carolien meteen. 'Waar is het ergens?'

'Vlak bij de supermarkt, Dorpsstraat 24.'

Het was even stil.

'Maar daar is toch helemaal geen weiland?' vroeg Carolien verbaasd.

'Klopt,' antwoordde Malti. 'Beertje staat in de achtertuin.'

'Hm,' deed Carolien. 'Zijn er nog meer pony's?'

'Nee.'

'Aha. Nou, dan denk ik dat ik maar snel moet komen kijken. Morgenmiddag na school, kan dat?'

Malti keek naar Hanna. Die knikte.

'Oké,' zei Malti. 'Doei!'

Beertje stond al de hele dag op de uitkijk. Dat was niet zo raar, want ze had verder niks te doen. Het beetje hooi dat ze kreeg, was allang op. Hanna's ouders waren naar hun werk en de kinderen zaten op school. Ze zuchtte. Wachten duurde lang...

Eindelijk was het middag. Hanna's broers Tijs en Mees kwamen met veel herrie thuis. Ze gooiden hun fiets tegen de muur en liepen naar binnen. Even later kwamen Hanna en haar moeder. Hanna liep naar de schuur en kwam terug met een emmer met muesli.

Beertje schrokte snel de muesli naar binnen. Ze had honger!

Iemand klopte op de poort en deed hem daarna zelf open. 'Goedemiddag,' zei een slanke jonge vrouw met een blonde paardenstaart. 'Ik ben Carolien.'

Marre stak haar hand uit. 'Ik ben Marre. En dat is mijn dochter Hanna. Fijn dat je wilde komen!'

Carolien liep naar Hanna toe en gaf haar ook een hand. Ze leunde met haar armen op het hek en keek naar Beertje. 'Ik begreep van Malti dat Beertje nogal wild is,' zei ze vriendelijk. 'Dat ze bijt en trapt en je meesleurt.'

'Klopt,' zei Hanna.

'En ze laat zich zo te zien ook niet goed bekappen.'

'Nee,' antwoordde Hanna met een rood hoofd. 'Ze wil haar hoeven niet optillen en ze staat niet stil.'

'De laatste keer heeft ze zich losgerukt en de hoefsmid getrapt,' vertelde Marre.

'Hoelang staat ze al hier?' vroeg Carolien.

'Vanaf dat ze een jaar was,' vertelde Hanna.

Carolien fronste haar voorhoofd. 'Pony's mogen niet alleen staan,' vertelde ze. 'En zeker jonge pony's niet. Ze moeten met andere pony's kunnen rennen en spelen. Want als dat niet kan, doen ze het met ons. Pony's spelen met elkaar door elkaar te bijten, te trappen en te duwen. Zij kunnen daartegen, maar voor ons is dat heel gevaarlijk.'

Hanna knikte en voelde aan de blauwe plek op haar arm.

'Stond ze als veulen wel met andere pony's samen?' vroeg Carolien.

'Alleen met haar moeder.'

Carolien zuchtte. 'Wat krijgt ze te eten?'

'Een paar keer per dag een flinke schep muesli en één keer per dag een plakje hooi.'

Geschrokken keek Carolien naar Hanna. 'Daar moet je meteen mee stoppen! Pony's hebben hooi nodig en geen muesli. Dat geef je alleen als ze heel hard moeten werken. Muesli vult niet en ze wordt er waarschijnlijk ook wild van. En er is nog iets.' Ze wees naar het kale weitje. 'Als ze die paar sprietjes gras eet, krijgt ze zand binnen. Daar kunnen pony's heel ziek van worden. En zo te zien heeft ze geen stal.'

'De fokker zei dat dat niet hoefde,' verdedigde Hanna zich.

Carolien schudde zacht haar hoofd. 'Ze heeft hier gelukkig wat beschutting van die struiken, maar het is niet ideaal. Pony's moeten kunnen schuilen voor felle zon, insecten en

harde regen.' Vragend keek ze naar Marre. 'Hebben jullie ervaring met paarden?'

'Eh... nee,' bekende Marre. 'Hanna zeurde al jaren om een pony. Wij hadden dit weijtje over en toen, nou ja, toen hebben we Beertje gekocht. Beertje kon mooi het gras kort houden en het leek ons wel gezellig.'

'Ik snap dat jullie het goed bedoelen, maar eigenlijk is dit dierenmishandeling,' zei Carolien. 'Jullie hebben Beertje totaal verkeerd verzorgd en behandeld.'

Hanna en Marre keken haar geschrokken aan.

'Ik had geen idee dat het zo ingewikkeld zou zijn om een pony te hebben,' zei Marre sip. 'En het is niet eens leuk! Eigenlijk willen we Beertje het liefst verkopen.'

'Ik snap het,' zei Carolien vriendelijk. 'Maar dat gaat zo niet lukken... Niemand wil een onopgevoede shetlander.' Ze dacht even na. 'Als jullie willen, kan ze een tijdje bij mij staan. Ik zal haar samen met Hanna trainen en dan kan ze daarna verkocht worden.'

'Ik overleg het met mijn man,' zei Marre. 'En dan bel ik je. Is dat goed?'

'Dat is prima,' zei Carolien. 'Dan zal ik nadenken over de kosten. Ik hoor het wel!' Ze gaf Marre en Hanna een hand en liep de poort uit.

Hoofdstuk 2

Marre keek nog even naar Beertje en ging toen naar binnen. Hanna liep de schuur in. Ze kwam terug met een dikke plak hooi en gooide hem in de bak. Beertje nam een flinke hap en kauwde er driftig op. Wat had ze dát gemist! Lekker, stevig hooi dat in je buik woonde. Eten dat vulde, dat een heerlijk vol gevoel gaf.

'Sorry, Beertje,' zei Hanna zacht. 'Voor alles.' Ze stak haar arm over de omheining en aaide Beertjes rug. 'Ik hoop dat het doorgaat! En dat je bij de Zonnehoeve vriendjes krijgt om lekker mee te rennen en te spelen.' Het was even stil. 'Ik zal echt mijn best voor je doen.'

Hanna aaide in gedachten verder. 'Ik wil nog steeds met je mennen.' Ze zuchtte. 'Maar jij kunt het niet en ik ben te zwaar.'

Beertje lette niet op, ze had het veel te druk met eten. Bovendien luisterde ze nooit naar Hanna. Waarom zou ze?

'Doeg,' zei Hanna lief. Ze gaf Beertje een laatste aai en liep naar binnen.

De dagen daarna at Beertje zo veel hooi als ze op kon. Haar buikpijn verdween en ze voelde zich minder opgefokt. Als de mensen in de tuin waren, spitste ze haar oren en luisterde ze ingespannen. Hadden Hanna's ouders al besloten of ze naar de Zonnehoeve mocht? En zo ja, wanneer?

Ze hield de hele dag de straat goed in de gaten of ze Carolien weer zag. Eindelijk, vier dagen later, stopte er een grote auto met een groene trailer naast haar weilandje. Op de zijkant stond een plaatje van een bruine pony en daarboven in sierlijke letters Manege de Zonnehoeve.

Beertje liep opgewonden naar het hek. Op straat klonk een bonk en daarna ging de poort open. In huis piepte de achterdeur. Hanna, Marre en Stefan kwamen naar buiten. Hanna zag er een beetje zenuwachtig uit, maar haar ouders keken vooral opgelucht.

‘Hoi,’ zei Carolien. Ze gaf Marre en Stefan een hand en glimlachte naar Hanna. ‘Zijn jullie zover?’

Hanna knikte.

Carolien pakte het halster en maakte het hek open. Beertje liep naar haar toe en rook uitgebreid aan haar jas. Carolien

rook naar hooi, naar mest en naar andere pony's. Heel veel andere pony's!

Carolien kriebelde Beertje op haar schoft en deed haar handig het halster om. ‘Kom maar, meisje,’ zei ze vriendelijk.

Beertje legde haar oren in haar nek. Ze wilde best meelopen, maar niet op commando van Carolien.

‘Toe maar.’ Carolien gaf Beertje een tikje met het touw tegen haar billen.

Beertje nam een grote sprong en stormde door de poort.

‘Ho,’ riep Carolien. ‘Rustig aan!’

Maar Beertje luisterde niet. Natuurlijk luisterde ze niet! Dat had ze nog nooit gedaan. Ze draafde over het gazon. Ze liep dwars door Marres groentetuin en sleurde Carolien languit door de composthoop. Beertje grijsde. Ze had in geen tijden meer zo'n lol gehad! Plotseling stond ze stil. Lag daar nou een appel?

Carolien zag er een beetje verdwaasd uit. Haar kleren zaten onder de aarde en de vieze smurrie. In haar haren hingen aardappelschillen. Het was even doodstil. Alleen het gesmak van Beertje was te horen.

‘O jee,’ riep Marre. Bezorgd keek ze naar Carolien. ‘Gaat het?’

‘Ja hoor!’ Carolien stond grijnzend op en veegde alle viezigheid van zich af. Toen keek ze naar Hanna. ‘Wil jij een emmer met wat muesli in de trailer zetten? De klep is al omlaag.’

Beertje schraapte ongeduldig met haar voorbenen. Ze had

wel zin in muesli! Toen Hanna uit de schuur tevoorschijn kwam, liep ze dan ook snel naar haar toe. Carolien kon haar nauwelijks bijhouden. 'Zet de emmer maar voorin,' riep ze higgend.

Hanna deed wat Carolien gezegd had. In een flinke draf liep Beertje naar de trailer en ze sleepte Carolien met zich mee. *Bonk, bonk, bonk*, deden haar hoeven op de klep. Zodra ze binnen stond, deed Stefan snel de trailer dicht.

Carolien maakte het halstertouw los en klom door het kleine deurtje aan de voorkant naar buiten. 'Zo,' zei ze. Ze veegde het zweet van haar voorhoofd. 'Dat is geregeld.'

Marre schraapte haar keel. 'Succes ermee. We hoeven haar niet meer terug.'

'Geen probleem,' zei Carolien. 'Als het goed gaat, kan ze bij mij blijven staan.'

Stefan en Marre keken elkaar aan. 'Ik denk niet dat we dat zien zitten,' merkte Stefan op.

'We willen haar graag verkopen.'

Hanna keek teleurgesteld naar haar vader. 'Ik zou het wel leuk vinden,' zei ze zacht.

Het was even stil.

'Eerst maar eens Beertje wat manieren leren,' zei Carolien. 'Dan zien we daarna verder.' Ze pakte de lege emmer en deed het deurtje dicht. 'Tot ziens!'

Beertje hoorde dat ze in de auto stapte. Even later begon de trailer te rijden en waren ze weg.

Beertje kon niks zien. Ze had dan ook geen idee waar ze waren. Er zaten bulten in de weg. Bochten, hobbels en kuilen. De trailer ging linksaf, rechtsaf, minderde vaart, ging harder rijden en stopte.

'Beetje naar links,' hoorde Beertje een mannenstem roepen. Toen gingen ze achteruit. Beertje hinnikte hard en liep rondjes door de trailer. Opgewonden schraapte ze met haar voorhoeven in het stro.

Het portier van de auto ging open. 'Hoe ging het?' vroeg de man.

'Kon beter,' zei Carolien. 'Ze heeft me door de hele tuin gesleurd en in de composthoop gedumpt.'

De man begon te lachen.

'Niet lachen, Thomas,' zei Carolien, maar ze lachte zelf ook.

Beertje hoorde haar iets vastmaken. 'Zo,' zei ze. 'Daar gaan we!' Langzaam ging de klep open.

Beertje liep snel naar de uitgang van de trailer. Recht voor haar was een kleine uitloop met een schuilstal. Er stonden een flinke bak met hooi en een bak water. Aan de andere kant van de omheining was een grote uitloop die overging in een bosje.

Daar stonden pony's. Heel veel pony's! Beertje stapte snel naar buiten en draafde de uitloop in.

'Goedemorgen,' zei een wildkleurbruine IJslandse merrie vriendelijk vanaf de andere kant van de omheining. 'Welkom bij de Zonnehoeve.'

Beertje duwde haar neus tegen haar aan en sloeg met haar voorbeen. 'Hé, ouwe,' riep ze. 'Ik ben Beertje. En jij?'

'Assa,' zei de merrie. Verbijsterd keek ze naar Beertje. 'Wat ben jij brutaal, zeg!'

Beertje snoof. Wat kon haar dat schelen! Ze zette een stapje opzij en rook aan het veulen dat naast Assa stond.

'Ik ben Sunna,' zei het veulen.

'En ik ben Rakki,' zei een bonte pony achter haar.

'Bella,' riep een zwart minipaardje met blauwe ogen.

'En ik ben Karelkje,' vertelde een gespikkelde pony.

'Hallo, allemaal,' zei Beertje. Ze draaide zich om en liep naar haar hooibak.

Aan de andere kant van de omheining stond Carolien. Achter haar was een groot erf met een bankje en een tafel. Iets verderop waren een parkeerplek voor auto's en een fietsenrek. Aan de linkerkant zag Beertje iets wat eruitzag als

een grote zandbak. Er reden twee kinderen op pony's.

Aan het einde van het erf stonden twee enorme eiken. Op het fietspad achter de zandbak kwam een meisje aanfietsen. Beertje fronste haar voorhoofd. Het was Hanna! Ze reed het erf op en zette haar fiets in het rek. Toen rende ze naar Carolien toe.

'Hoe gaat het?' vroeg ze hijgend.

'Goed,' zei Carolien. 'Zoals je ziet, heb ik de trailer achteruit het erf op gereden, zodat ik Beertje los kon laten.' Ze grijnsde. 'Ik wilde niet nog een keer meegesleurd worden.'

'Heeft ze de andere pony's al begroet?' vroeg Hanna.

Carolien schoot in de lach. 'Zeker! Ze was net al heel brutaal tegen Assa. Die is nog aan het bijkomen, geloof ik. Niemand durft tegen Assa in te gaan, dus dat belooft wat.'

Hanna keek alsof ze niet wist of ze moest lachen of huilen.

'Ik denk dat Beertje een superleuke pony kan worden,' zei Carolien geruststellend. 'Echt waar. Ze is nieuwsgierig, slim en dapper. Nu moeten we er alleen nog voor zorgen dat ze dat gebruikt om met ons samen te werken in plaats van ons tégen te werken.'

'Hm,' deed Hanna.

'Kom,' zei Carolien. 'Dan laat ik je alles zien.' Ze draaide zich om en liep samen met Hanna het houten gebouw in.

De rest van de dag maakte Beertje ook kennis met de andere pony's bij de Zonnehoeve. Dat waren Dottie, de tinker, Odin, de fjord, Rosie, de newforestpony, de shetlanders Romario